

rive Arvesfølgebaandet mellem Danmark og Slesvig (Ja!), til at skabe en Thronledighed, hvor vi ikke ville staae med en Ret overfor fremmed Paastand, overfor de gottorppe Præstestoner, men skulle appellere til fremmede Magters Bilsighedsfølelse og høimodige Hensyn. Uagtet der i Londonertractaten ikke med noget Ord er nævnt Arvesfølgeovens Ophævelse, bliver dette først studt ind mellem Linierne, og derpaa igjen læst ud af Rummet mellem Linierne, og Ministeriet forlanger af den danske Rigsdag, at den skal erklære denne Fortolkning for den eneste rette og rigtige. (Hør!). Det er det Punkt, hvorpaa Ministeriet har bragt denne for vort Fædreland høi vigtige Sag; det er den Stilling, hvori Ministeriet har bragt Rigsdagen til at staae lige overfor sig. Og, hvorledes ere vi da komne til dette Punkt, til denne Stilling?

Ministeriets Forlangende, at Rigsdagen skal give sit Samtykke til det kongelige Budskab uforandret, hvor Ophævelsen af Rigets Arvesfølge er stillet hen som uadskillelig fra den tractatmæssige Thronfølgeordning, er fra først af støttet paa en paaberaabt Nødvendighed. Det kom altsaa an paa at lære denne Nødvendighed at kjende. Der er under Forhandlingerne gjort mange Anstrængelser for at komme under Veir med denne Nødvendigheds sande Natur og Væsen; man har søgt, snart fra en snart fra en anden Side at komme der paa Spor. Men desuagtet troer jeg, at den for de Fleste hert Salen endnu staaer som en forblømt Taagestikkelse. Snart synes den at have været paa Veir til at opgive, og man har kastet sig paa Gavnligheds- og Hensigtsmæssigheds-Bevist. Snart har man taget sig paa at føre Bevist for, at denne Nødvendighed ligger i selve Tractaternes Ord, snart har man trukket sig tilbage til diplomatiske Forhandlinger. Snart er denne Nødvendighed optraadt som en imponerende Magt, som skulde have Betydning for ethvert hvilket som helst Ministerium; snart er den spundet ind til Noget, der kun skulde være generende for det nærværende Ministerium. Udenrigsministeren har stadig erklæret, at han er bleven misforstaaet, og ethvert nyt Forsøg paa at komme til en rigtig Forstaaelse har kun foran-

lediget Klage over nye Misforstaaelser (Hør! Latter), og vi ere saaledes blevene hængende i Udtalelser af en vis orakelmæssig Tvetydighed. Den sidste Beskrivelse, den ærede Premierminister gav over denne Nødvendighed, er den, som findes i Rigsdagstidenden Side 665; det hedder her: „at den Nødvendighed, som maatte være forhaanden til ubetinget at samtykke i det kongelige Budskab, den kan Enhver, som vil, læse sig til i Tractaten til London af 8de Mai 1852.“ Jeg troer, at ogsaa dette er Ord i Ordsforstaaelse; thi den Nødvendighed, som „maatte være“ forhaanden, er efter Sprogbrugen ingenlunde det Samme som en Nødvendighed, der er forhaanden. Naar man siger: Enhver, som vil, kan i Tractaten af 8de Mai 1852 læse sig til om den Nødvendighed, som maatte være forhaanden til ubetinget at give sit Samtykke, da skjønner jeg ikke rettere, end at disse Ord ogsaa kunne forståes saaledes: at Enhver, kan læse sig til i Tractaten, hvorvidt (Hør!) der findes nogen Nødvendighed til ubetinget at samtykke i det kongelige Budskab (Ja! Hør!).

Der er kun Et, som Udenrigsministeren har udtalt paa bestemt og forstaaelig Maade. Det er det, at han ikke vil efterkomme den oftere til ham stillede Opfordring, at fremlægge Actstykker og Documenter, som kunne sætte Rigsdagen istand til at følge Forhandlingernes Gang og det Standpunkt, paa hvilket Forhandlingerne have stillet Sagen (Hør!); omendskjøndt han ogsaa her betydeligt har varieret Grunden til denne Nægtelse; thi engang har han anført, at det var „overflødig“ at forelægge disse Actstykker; en anden Gang har han derimod erklæret, at han „ikke var bemyndiget“ til at fremlægge dem. Men jeg veed ikke, hvorledes egentlig en saadan Fremlæggelse kan nægtes, hvor Talen er om en tilendebragt Forhandling, og hvor der forlanges af Rigsdagen et Samtykke ikke til Tractatens Ord, saaledes som de foreligger, men til Noget, som senere er sat i Forbindelse med Tractaten og nu paastaaes at skulle være underforstaaet og forudsat. Men, dersom en saadan Fremlæggelse nægtes, da veed jeg atter ikke, hvorledes Rigsdagen skal finde sig besøiet til at meddele et Samtykke i den Udstrækning,